

Sygn. akt: III AUa 1280/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska (spr.)

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski

SSA Jacek Zajączkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Sztuka

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 r. w Łodzi

sprawy **Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w O., S. F., J. G., N. S., A. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o wymiar składek na ubezpieczenie,

na skutek apelacji Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt: V U 513/13,

zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzające go decyzje organu rentowego i ustala, że płatnik Powiatowy Inspektorat Weterynarii w O. nie ma obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu umów zlecenia zawartych ze S. F., J. G., N. S. i A. K..

Sygn. akt III AUa 1280/13

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 14.02.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wymierzył płatnikowi składek Inspekcji Weterynaryjnej - Powiatowemu Inspektoratowi Weterynaryjnemu w O. składki na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu zawartej umowy zlecenia z A. K. za okres od 01.2008 r. do 07.2010 r.

Decyzją nr (...) z dnia 15.02.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wymierzył płatnikowi składek - Powiatowemu Inspektoratowi Weterynaryjnemu w O. składki na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu zawartej umowy zlecenia z N. S. za okres od 05.2010 r. do 07.2010r.

Decyzją nr (...) z dnia 15.02.2013r. znak (...) / (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wymierzył płatnikowi składek - Powiatowemu Inspektoratowi Weterynaryjnemu w O. składki na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu zawartej umowy zlecenia z J. G. za okres od 03.2008 r. do 04.2008r.

Decyzją nr (...) z dnia 15.02.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wymierzył płatnikowi składek - Powiatowemu Inspektoratowi Weterynaryjnemu w O. składki na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu zawartej umowy zlecenia ze S. F. za okres sierpień 2008 r., marzec 2010 r. do lipca 2010 r.

Odwołanie od powyższych decyzji złożył Powiatowy Inspektorat Weterynarii w O. oraz A. K., N. S., J. G. i S. F., wskazując, że z tytułu zwrotu udokumentowanych kosztów dojazdu nie było obowiązku obliczenia składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań.

Zaskarżonym wyrokiem z 10 czerwca 2013r. Sąd Okręgowy w Kaliszu oddalił odwołania i nie obciążył odwołujących kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy wskazał, że bezsporne jest zawarcie przez płatnika - Powiatowy Inspektorat Weterynarii w O. w okresie objętym decyzjami umów zlecenia ze zleceniobiorcami: A. K., N. S., J. G., S. F.. Osoby te w ramach zawartych umów miały za zadanie wykonywać określone czynności wskazane w decyzjach administracyjnych wydanych na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z 29 stycznia 2004r. o inspekcji weterynaryjnej. Za wykonanie tych czynności płatnik przewidział dla zleceniobiorców wynagrodzenie według zasad i w wysokości określonej w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 2.08.2004 r. w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonane czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez Powiatowego Lekarza Weterynarii. Ponadto w umowie określono również prawo dla zleceniobiorców do zwrotu udokumentowanych kosztów dojazdu według stawek określonych w przepisach w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania dla celów służbowych samochodów osobowych... wymienionych w załączniku do rozporządzenia. Płatnik, rozliczając zleceniobiorców z tytułu wykonania powierzonych zadań, wypłacał im wskazane wyżej należności, przy czym ustalając wysokość składki na ubezpieczenie zdrowotne pominął wskazany wyżej zwrot kosztów dojazdu. Od tej części należności płatnik nie odprowadzał składek.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że zgodnie z art.18 ust. 1 i 3 ustawy z 13.11.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zleceniobiorców stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób, jeżeli w umowie zlecenia określono odpłatność za jej wykonywanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie. Przepisy te stosowane są przy ustalaniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne dla zleceniobiorców w oparciu o przepis art. 81 ust. 1 ustawy z 27.08.2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Sąd podkreślił, że w podstawie wymiaru składek uwzględnia się te wszystkie wypłaty, które w myśl ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych są przychodem, niezależnie od zwolnienia przedmiotowego lub podmiotowego. Podstawą wymiaru składek są więc wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń. Jeżeli zatem z umowy wynika, że zleceniobiorcy zagwarantowano zwrot kosztów podróży (delegacji), to kwoty te stanowią przychód w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, a w konsekwencji stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne tego zleceniobiorcy. Fakt, że wolne od podatku dochodowego są diety i inne należności za czas podróży osoby niebędącej pracownikiem, nie ma żadnego wpływu na ustalenie podstawy wymiaru składek.

Sąd Okręgowy uznał, że skoro okres objęty zaskarżoną decyzją zamyka się lipcem 2010 r., to nie znajduje w sprawie zastosowania § 2 pkt 13 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, albowiem przepis ten przy umowach zlecenia ma zastosowanie dopiero od 1.08.2010r.

Zdaniem tego Sądu, w niniejszej sprawie nie znajduje też zastosowania wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16.02.2010 r. sygn. P 16/09 dotyczący kwestii świadczeń wynikających z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy

oraz ekwiwalentów za te świadczenia. Pogląd o potrzebie traktowania tych świadczeń niezależnie od tego, czy pracę wykonuje pracownik czy zleceniobiorca wynika z tego, że co do obu podmiotów pracodawca musi zapewnić bezpieczne i higieniczne warunki pracy, a nie z jednakowej sytuacji prawnej tych osób.

Sąd I instancji nie podzielił przy tym poglądu wyrażonego w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie AUa 341/12, wskazując, że z tytułu powyższych umów zlecenia płatnik składek uiszczać miał jedynie składki na ubezpieczenie zdrowotne. W ustawie z dnia 27.08.2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych stwierdzono, iż do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne wymienionych wyżej osób stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalno - rentowe. Ustawodawca w tym zakresie odesłał więc do przepisów ustawy systemowej, która w art. 18 ust 1 i 3 wskazuje, że podstawa wymiaru składek dla zleceniobiorców jest przychód uzyskany w wyniku wykonania umowy. Co do definicji przychodu przepisy poprzez art. 4 punkt 9 te same ustawy odsyłają do ustawy z 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, w której w art. 11 ust. 1 wskazano, że przychodami są otrzymane lub pozostawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartości otrzymywanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. W art. 21 te same ustawy wskazano, jakie przychody są wolne od podatku dochodowego. Przepis ten nie określa, że dane wypłaty nie są przychodem, lecz stwierdza wyraźnie, iż są przychodem, jedynie nie uiszcza się od niego podatku dochodowego. Nadto w żadnym razie nie można przyjąć, że art. 83 ust 3 ustawy o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych uzasadnia wyłączenie tej części wynagrodzeń zleceniobiorców - zwrotu kosztów dojazdu - z przychodu tej osoby.

Zdaniem Sądu I instancji, w przypadku ustalania podstawy wymiaru składek odnieść się należy do przepisów wykonawczych wydanych w oparciu o art. 21 ustawy systemowej, zaś przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18.12.1998 r. w brzmieniu obowiązującym do końca lipca 2010r. określały, że podstawy wymiaru składek nie stanowiły diety i inne należności z tytułu podróży służbowej pracownika. Wyłączenie to nie dotyczyło zleceniobiorców.

Z tych względów uznać należy, że stan prawny do końca lipca 2010r. uzasadniał przyjęcie, iż składki na ubezpieczenie zdrowotne obliczane są od całości wynagrodzenia zleceniobiorców, a więc także od zwrotu kosztów dojazdu.

W tych warunkach Sąd Okręgowy odwołania jako nieuzasadnione oddalił w myśl art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył Powiatowy Inspektorat Weterynaryjny w O., zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez brak przyjęcia przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia art. 83 ust. 3 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. w brzmieniu obowiązującym w okresie wypłacania przedmiotowych zwrotów udokumentowanych kosztów dojazdu;

- nie uwzględnienie treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 16 lutego 2010 r. o sygn. akt P 16/09 i nie zastosowanie go do zaistniałego stanu faktycznego.

Wskazując na powyższe zarzuty płatnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołań w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz odwołującego zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja zasługuje na uwzględnienie prowadząc do reformacji wyroku oraz poprzedzających go decyzji organu rentowego.

W ustalonym stanie faktycznym wada zaskarżonego wyroku wynika z naruszenia prawa materialnego, przez zastosowanie przepisu wykonawczego, który nie powinien stanowić podstawy rozstrzygnięcia ze względu na

sprzeczność z ustawą zasadniczą. Sąd I instancji zaaprobował stanowisko ZUS w przedmiocie ustalenia, że do podstawy wymiaru składek należy przyjąć diety z tytułu podróży zleceniobiorców nie uwzględniając podniesionego przez odwołujących się zarzutu niekonstytucyjności § 2 ust. 1 pkt 15 w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.) w części, w której przepis ten pomija zleceniobiorców. Z takimi zapatrywaniem, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, zgodzić się nie można.

Zgodnie z brzmieniem art. 81 ust. 1 ustawy z 24 sierpnia 2004r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz. U. Nr 164 z 2008r., poz. 1027 ze zm.) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia zdrowotne dla zleceniobiorców stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, co oznacza odesłanie do regulacji zawartych w ustawie z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. Nr 205 z 2009r., poz. 1585 ze zm.). Wskazana ustawa systemowa w art. 18 ust. 1 i 3 wprowadza regulę, że w przypadku tej kategorii ubezpieczonych, jakimi są zleceniobiorcy, podstawę wymiaru składek stanowi faktyczny przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, natomiast szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru składek, w tym przychody wyłączone z podstawy wymiaru, określa rozporządzenie MPiPS z 18 grudnia 1998r. wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 21 ustawy systemowej. Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma zatem określenie, czy przychody zleceniobiorców powinny być w okresach objętych spornymi decyzjami wyłączone z podstawy wymiaru składek, tak jak diety i inne należności z tytułu podróży służbowych pracowników, które zostały wprost wykluczone z podstawy wymiaru do określonej wysokości na mocy § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia. Odpowiedź pozytywna czyni zbędnym analizę drugiego z zarzutów apelacyjnych na gruncie przepisu, który przewiduje możliwość obniżenia składki na ubezpieczenia zdrowotne (art. 83 ust. 3), gdy się przyjmie, że przychody z tytułu zwrotu kosztów podróży zleceniobiorców w ogóle podlegają wyłączeniu z podstawy wymiaru składek.

Wyrokiem z 16 lutego 2010r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia MPiPS z 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przez to, że nie dotyczy zleceniobiorców wykonujących pracę w zakładzie pracy lub miejscu wyznaczonym przez pracodawcę w zakresie wartości świadczeń rzeczowych wynikających z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz ekwiwalentów za te świadczenia wypłacane zgodnie z przepisami wydanymi przez Radę Ministrów lub właściwego ministra, a także ekwiwalentów pieniężnych za pranie odzieży roboczej, używanie odzieży i obuwia własnego zamiast roboczego, jest niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP. Jednocześnie Trybunał orzekł, że przepis ten traci moc obowiązującą z upływem 12 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw (P 16/09, OTK-A 2010/2/12). W uzasadnieniu wyroku Trybunał podkreślił, że zaskarżony przepis rozporządzenia wykracza poza delegację zawartą w upoważnieniu ustawowym z art. 21 ustawy systemowej, gdyż odmiennie traktuje grupy ubezpieczonych, pomimo braku wskazań ustawowych takiego zróżnicowania podmiotowego aktem wykonawczym.

Ten błąd legislacyjny dotyczył bez wątpienia również przepisu § 2 ust. 1 pkt 15 w związku z § 5 rozporządzenia według stanu prawnego obowiązującego do 1 sierpnia 2010r. Skoro ustawodawca w ustawie systemowej uznał, że podstawę wymiaru składek zleceniobiorców, dla których w umowie określono odpłatność kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie, ustala się tak samo, jak podstawę wymiaru składek pracowników i skoro na podstawie jednej delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia takie jedno rozporządzenie wydano, to należy przyjąć, że przepisy rozporządzenia, w brzmieniu obowiązującym w okresach objętych spornymi decyzjami, należało stosować zarówno do pracowników, jak i do zleceniobiorców oraz do innych ubezpieczonych wymienionych w § 5 rozporządzenia. Nadto uwzględnienie wyłączeń z podstawy wymiaru składek tylko w stosunku do niektórych ubezpieczonych kłóciło się z zasadą równości składek, sformułowaną w art. 15 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Jak wywiódł Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu powołanego wyroku, w art. 21 ustawy systemowej ustawodawca upoważnił ministra do wyłączenia z podstawy wymiaru składek „niektórych rodzajów przychodów”, a zatem jest to upoważnienie jedynie do sprecyzowania regulacji ustawowej w płaszczyźnie przedmiotowej, a nie podmiotowej. Tymczasem przepis § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia określa, że podstawy wymiaru składek nie stanowią diety i inne należności z tytułu podróży służbowej pracownika. Zakres regulacji ograniczony został zatem do

pracowników, jak też innych grup wymienionych w § 5 ust. 1 rozporządzenia w ówczesnym brzmieniu, nie obejmując zleceniobiorców, którym płatnik składek również może zlecać podróże w celu wykonania zlecenia i dla których podstawę wymiaru składek stanowi, podobnie jak w przypadku pracowników, przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Tak więc przepis § 2 ust. 1 pkt 15w związku z § 5 rozporządzenia przez to, że nie dotyczył osób wykonujących pracę na podstawie umowy zlecenia, był niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP dokładnie z tych samych względów, z jakich niekonstytucyjny był § 2 ust. 1 pkt 6 tego rozporządzenia.

Zmiana stanu prawnego nastąpiła z dniem 1 sierpnia 2010r., mocą rozporządzenia zmieniającego MPiPS z 9 lipca 2010r. (Dz. U. Nr 127, poz. 860), przez nadanie § 5 ust. 2 rozporządzenia z 18 grudnia 1998r. następującej treści: przepisy § 2 – 4 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru składek członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. Zatem właściwy minister prawidłowo odczytał zapatrywania prawne dotyczące przekroczenia delegacji ustawowej i jeszcze przed upływem terminu 12 miesięcy, po którym niekonstytucyjny przepis utraciłby moc, jak też szerzej niż wynika to wprost z wyroku Trybunału, znowelizował przedmiotowe rozporządzenie, odnosząc odpowiednio do zleceniobiorców wszystkie wyłączenia z podstawy wymiaru składek zawarte w § 2, a więc także wyłączenia dotyczące diet i kosztów podróży przewidziane w § 2 ust. 1 pkt 15.

Co do zasady sądy posiadają kompetencje do samodzielnej kontroli zgodności przepisu rozporządzenia z normą konstytucyjną. Uprawnienie to wynika wprost z art. 178 ust. 1 Konstytucji, który stanowi o podległości sędziów tylko Konstytucji i ustawom, a nie wszelkim innym aktom prawnym, nawet jeśli mają one charakter aktów powszechnie obowiązujących. Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające niekonstytucyjność przepisu, z jednoczesnym odroczeniem utraty mocy obowiązującej, nie obliguje sądu automatycznie ani do dalszego stosowania zakwestionowanego przepisu, ani do odmowy stosowania takiego przepisu z uwagi na obalenie domniemania jego konstytucyjności. Należy bowiem w każdym przypadku rozważyć rodzaj naruszenia standardu konstytucyjnego, znaczenie przepisu dla funkcjonowania danej instytucji prawnej, powody odroczenia utraty mocy obowiązującej itp. Tak więc w procesie stosowania prawa, na gruncie okoliczności konkretnej sprawy, sąd orzekający ma możliwość zastosowania lub odmowy zastosowania niekonstytucyjnego przepisu. Ta sama reguła dotyczy zastosowania lub odmowy zastosowania innej jednostki redakcyjnej danego aktu prawnego, jeżeli jest oczywiste, że zawarta w niej norma prawna jest z identycznych względów niekonstytucyjna, lecz Trybunał Konstytucyjny orzekał w ramach zakreślonych pytaniem prawnym.

Podkreślić należy, że Trybunał Konstytucyjny w sprawie P 16/09 orzekł o odroczeniu o 12 miesięcy utraty mocy obowiązującej § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia MPiPS z 18 grudnia 1998r., dając twórcy aktu podstawowego czas na dostosowanie systemu prawnego do wymagań konstytucyjnych. Od momentu ogłoszenia powyższego wyroku Trybunału organy stosujące zakwestionowany przepis aktu wykonawczego powinny uwzględnić możliwość odczytania go w sposób zgodny ze standardem konstytucyjnym, w granicach ustalonych przez odpowiednie regulacje ustawowe, głównie ustawę o systemie ubezpieczeń społecznych. Dotyczy to przede wszystkim sądów, gdyż te, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, Trybunału Konstytucyjnego i doktryny, co do zasady mogą odmówić zastosowania niekonstytucyjnego przepisu aktu wykonawczego.

Powyższe winny skłonić Sąd Okręgowy do pogłębienia refleksji nad konstytucyjnością normy, stanowiącej podstawę rozstrzygnięcia w sprawie poddanej pod osąd. Sąd I instancji żadnej merytorycznej oceny jednak nie dokonał i uchylił się od analizy rodzaju naruszenia standardu konstytucyjnego oraz powodów odroczenia utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu rozporządzenia. Tymczasem nie ma wątpliwości, że przepis § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia z 18 grudnia 1998r. był od początku konstytucyjnie wadliwy, ze względu na przekroczenie delegacji ustawowej w zakresie dotyczącym podstawy wymiaru składek zleceniobiorców i od momentu ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego sądy powinny odczytywać go zgodnie ze standardem konstytucyjnym, a więc z pominięciem zróżnicowania podmiotowego oraz wynikającego z ustawy zakazu odmienności traktowania grup ubezpieczonych. Identyczna wada konstrukcyjna dotyczy § 2 ust. 1 pkt 15 w związku z § 5 tego rozporządzenia przez

to, że przepis ten nie dotyczył osób wykonujących pracę na podstawie umów zlecenia i z tych samych względów był niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sytuacji, gdy zmiana stanu prawnego stanowi wyraz odejścia od regulacji sprzecznej z ustawą zasadniczą, uwzględnienie nowego stanu prawnego jest powinnością sądu orzekającego o prawidłowości decyzji i zasadności odwołania, w którym strona zarzuca wydanie decyzji na podstawie przepisu usuniętego z porządku prawnego z uwagi na niezgodność ze standardami konstytucyjnymi. W świetle tego zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego nie mógł się ostać. W dacie wydania spornych decyzji przez organ rentowy, przepis § 2 ust. 1 pkt 15 w zw. z § 5 przedmiotowego rozporządzenia w brzmieniu wadliwym nie obowiązywał i nie powinien być podstawą orzekania na niekorzyść grupy ubezpieczonych, jaką są zleceniobiorcy. Podobne stanowisko w kwestii stosowania § 2 ust. 1 pkt 15 w związku z § 5 rozporządzenia MPiPS z 18 grudnia 1998r., w okresie po ogłoszeniu wyroku Trybunału z 16 lutego 2010r., zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie III AUa 49/12. Pogląd o niekonstytucyjności wskazanych przepisów w/w rozporządzenia zaaprobowany został też przez Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt I UK 236/12 (nie publikowanym).

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzające go decyzje organu rentowego i orzekł, jak w sentencji.